Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 96

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 250 000 * Şubat 2004

Sefalet ücretini kabul etmeyelim!

Haklarımız için örgütlenelim!

AKP'DEN SEÇİM ALDATMACASI: ASGARİ ÜCRET

Aralık ayı ortalarında başlayan asgari ücrete zam tartışmaları nihayet sonuçlanmış oldu. AKP ile sermaye örgütleri arasında yaşanan hararetli tartışmalarda (!) nihayet son buldu. AKP ile sermaye örgütlerininki tartışma değil, bir bakıma sermayedarların AKP'ye haddini bildirmesi oldu.

Farklı bir çok rakam geçmekle birlikte asgari ücreti 350-450 milyon arası olacak şekilde zam yapmaya çabaladıklarını AKP'liler bizzat Başbakan aracılığıyla sıklıkla açıklayıp durdular. Bu tartışmalar süresince seyirci kalan milyonlarca emekçi cephesinde ise AKP'ye bağlanan umutların birkez daha suya düşmesiyle süreç sonlandı. AKP hükümeti şimdi yaptığının bir benzerinide işe ilk başladığı 2003 yılı başında yapmıştı. Son bir yıllık icraatları ve asgari ücrete verdikleri zam oranı da gösteriyorki AKP hükümeti DSP, MHP, ANAP koalisyonunu hiçmi hiç aratmayacak. Açlık sınırının 500 milyona merdiven dayadığı şu günlerde asgari ücretin 300 milyona çıkarılmış olması emekçilerin yaşamını bir nebze bile olsa rahatlatmayacaktır. Sendikaların istatistiklerine bakılırsa 300 milyon ancak bir kişinin ihtiyacını kıt kanaat karşılayabiliyor. 700 milyona dayanan açlık sınırı ise 4 kişilik bir aile üzerinden hesaplanmıştır.

26-28 Aralık tarihleri arasında yapılan Birleşik Metal- İş Genel Kurulu'nda bir delege, asgari ücretin en büyük toplu sözleşme olduğunu söyleyerek sendikaların sorumluluğunu hatırlatmıştı. Ne var ki sendikalar da hükümetten ya da sermaye örgütlerinden farklı davranmamıştır. Dişe dokunur tek bir şey yapmayan sendika başkanları asgari ücretin açıklanmasından sonra 6. ayda bir zam daha yapılacak olmasıyla§ kendilerini teselli ettiklerini açıkladılar. Öyle görünüyor ki milyarlarca maaşlarıyla sadece kendileri teselli olacaklar. Resmi rakamlara bakılırsa ülkede asgari ücretle çalışan 5 milyon işçi ve emekçi bulunuyor. Zam asgari ücrete yapıldı fakat asgari ücretin az buçuk üstünde maaş alanların ne kadar maaş alacakları belirsiz. Şimdilerde verilen % 34-35'lik zammın fazla olduğundan İMF programının dışına çıkıldığından yakınılıyor. Fakat AKP, düzeninin asıl sahipleri patronlardan alacağı tepki pahasına da olsa iyi bir seçim yatırımı olduğunu düşündüğü asgari ücret zammını geçtiğimiz yıllara oranla daha yüksek tuttu. Fakat asgari ücretliler dışında kalan milyonlarca emekçi için % 34'lük zam bir hayal. Geçtiğimiz 6. ay zamlarında bir çok fabrikada % 0 zam, en iyisinde ise % 5 gibi komik oranlar verildi. Öyle görülüyor ki bu yıl da pek farklı olmayacak.

Asgari ücretle geçinen milyonlarca emekçinin açlık ve yoksulluğuna ne AKP ne de başka bir düzen partisi çözüm olamaz. İyiye gidiyor dedikleri ekonomi yeni bir krizin eşiğinde patladı patlayacak. İşçi sınıfı ve ezilen emekçiler sermayenin ekonomik ve sosyal saldırıları karşısında ciddi bir mücadele geliştirmedikçe, sendikalar işçi sınıfı örgütü gibi davranmadıkça sömürü ve yoksulluktan kurtuluş da mümkün değildir. Saldırılar ancak güçlü ve örgütlü bir mücadeleyle durdurulabilir yeni haklar kazanılabilir...

IRAK İŞGALİ VE SENDİKALARIN SAVAŞA KARŞI ALDIKLARI TUTUM

Komşu ülke Irak, dünyanın gözleri önünde yakılıp yıkılarak Amerikan ve İngiliz haydutları tarafından işgal edildi. 130 bin Amerikan askeri, 30 bin İngiliz askeri ve birkaç bin askerden oluşan ABD yardakçıları bu suçu ortak işlediler. En modern silahlarla donanan bu çapulcular, acımasızca Irak halkına saldırdılar. Şimdiye kadar öldürülen sivil insan sayısı 20 binin çok üzerinde. Yapılan tahminlere göre halen her hafta bin Iraklı sivil öldürülmektedir. Sakat kalan ve yaralanan insanların sayısını ise hiç kimse bilmiyor. Bir zamanlar bölgenin en gelişmiş ülkelerinden biri olan Irak, artık bir harabeye çevrilmiş durumda. Okul ve hastanelerin çoğu halen kapalı, sanayi işletmeleri bombalanmış, kentlerin altyapı şebekeleri tahrip edilmiş, saatlerce, bazen gün boyu süren elektrik, su kesintileri devam ediyor. İşsizlik had safhaya ulaşmış, yoksulluğun pençesine itilen milyonlarca Iraklı işçi-emekçi bir lokma ekmeğe muhtaç duruma düşürülmüştür.

Kendisine insanım diyen herkesi isyan ettiren bu tablo, hem Türkiye'de, hem de dünyanın dört bir yanında protesto edilerek lanetlendi. Bu eylemlere katılan insan sayısı milyonları buldu. Çünkü insanlar Irak'a saldırının haksız olduğunu, bu ülkeyi işgal etmenin haydutluk anlamına geldiğini biliyordu. Savaşın başını çeken ABD başkanı Bush ve savaş çetesi, onlara yalakalık yapanlar dünya halklarının nefretini kazandı. Türkiye'deki büyük patronlar ile onlar adına ülkeyi yönetenler Amerika'ya uşaklık yapmak için asker kanı pazarlığına oturdular. Ancak halkın savaşa karşı olması, daha sonra ise Amerika istemedi diye Irak'a asker gönderme istekleri kursaklarında kaldı. Böylece işçi-emekçi çocuklarının kanını satarak elde etmeyi hayal ettikleri dolarlar kasalarına girememiş oldu.

Biz işçiler, elbette haydutların başlattığı bu barbar savaşa karşıydık. Kardeş Irak halkının katledilmesini kesinlikle onaylamadık. Zaten hiçbir onurlu işçi ya da emekçi böyle bir vahşete destek veremez! Zira tüm haksız savaşlarda hem çocukları ölüme sürülen hem de savaşın faturasını ödemeye mahkum edilen işçi ve emekçiler oluyor. Tüm bunlara rağmen gerekli tepkiyi ortaya koyamadığımız da ortada. Irak'ta savaş halen sürüyor, Irak halkı işgalcilere karşı direniyor, yani bu direnişe destek verme görevi halen önümüzde duruyor.

Bu noktada önemli bir soru karşımıza çıkıyor. İşçi sınıfının temsilcileri olduğunu iddia eden sendikalar, bu sendikaların yöneticileri savaşa karşı ne yaptılar? Her zaman olduğu gibi hayati önem taşıyan bu olay karşısında da tabanın sesine hiç kulak vermediler. Yani işçilerin neredeyse tümü savaşa karşı olduğu halde, sendika ağaları bu korkunç vahşete destek verdiler. Örneğin; Türk-İş Konfederasyonu, Başkanlar Kurulu'nu toplayarak, Türkiye'nin savaşa asker göndermesine tam destek veren bir karar aldı. Hak-İş Konfederasyonu ise, siyasi görüşü AKP'ye yakın olduğundan dolayı, sendikacılığı bırakıp, hükümet yalakalığı yapmaya başladı. Baştan sona kadar Irak halkını katleden Amerika'yı ve onun uşağı Türk sermaye iktidarını destekledi. Savaşa karşı çıkan tek konfederasyon DİSK oldu. Peki DİSK örgütlü olduğu fabrikalarda işçileri bilinçlendirip savaşa karşı seferber etti mi? Hayır! Savaş karşıtı eylemlere üyelerini taşıdı mı? Yine hayır! Demek ki DİSK'in savaş karşıtlığı da basın açıklamaları yapmak, eylemlere yöneticilerle sınırlı bir katılım sağlamaktan ibarettir.

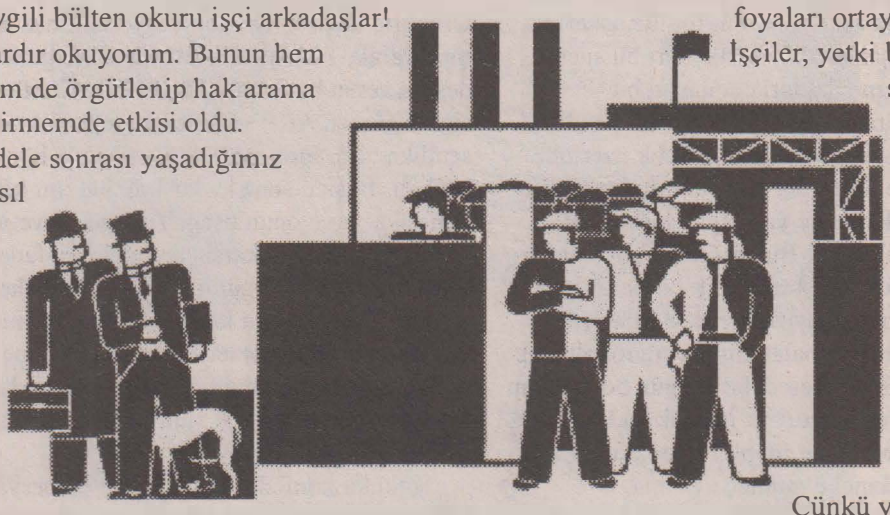
Sendika konfederasyonlarının emperyalist saldırganlık karşısında aldıkları bu tutum, utanç vericidir. Çünkü onlar, sendikaların gerçek sahibi ve yaratıcısı olan işçi sınıfını bir yana bırakıp, sermaye sınıfının hizmetine girdikleri için utanç çukurunda debeleniyorlar. Son çıkarılan kölelik yasası karşısındaki tutumları da bunu gösteriyor. Aksi olsaydı, işçi sınıfına bu kadar arsız bir şekilde ihanet edemezlerdi.

Savaşa karşı açıkça tavır alan birkaç sendika şubesini bunun dışında tutuyoruz.

Tam bu noktada başka bir soru çıkıyor karşımıza. Sendikaların bu hale gelmesinde işçi sınıfının payı nedir? Buna bağlı olarak da, sendikaları nasıl tekrar sınıfın mücadele kurumları haline getirebiliriz? Belli ki, biz işçilerin pasif tutumu sendikaların bu hale gelmesinde önemli bir rol oynamıştır. Tabandan denetlenmeyen, işçilerin soluğunu enselerinde hissetmeyen sendikacılar, sınıfa yabancılaşmış, giderek patronların çıkarını savunan ağalara dönüşmüş, ya da artık yönetime ağalar seçilir olmuştur. Bu gidişatın kendiliğinden değişmesini beklemek hayaldir. Ama sendikalar bu hale gelmiş diye onlardan uzak durmakta ancak patronların işine yarar.

O halde biricik çıkış yolu, işçi sınıfının uzun süren mücadeleleri ve ödediği ağır bedeller pahasına kazanılan bu mevzileri, sermaye uşaklarının elinden kurtarmaktır! Elbette bunu başarmak kolay değil, ama mümkün ve zorunludur. Bunun için atılacak ilk adım fabrikalarda, işletmelerde, tabana dayalı örgütlülükler oluşturmak, işçilerin iradesini yansıtan komiteler kurmak, buradan alacağımız güç ve insiyatifle sendika yönetimlerine yüklenmektir. Onlara, ya işçi sınıfı için çalışmak, ya da defolup gitmek dışında bir seçenek bırakmamalıyız!

DİRENMEYE HAZIR OLURSAK, İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİNİN NELER YAPABİLECEĞİNİ GÖRÜRÜZ

Merhaba sevgili bülten okuru işçi arkadaşlar!

Bülteni yıllardır okuyorum. Bunun hem bilinçlenme, hem de örgütlenip hak arama mücadelesine girmemde etkisi oldu. Sendikal mücadele sonrası yaşadığımız deneyimi ve nasıl kazandığımızı sizlerle paylaşmak istiyorum.

Yaklaşık bir yıldır sendikal örgütlülük için zemin hazırlıyorduk. Bu hazırlık devam ederken özel bir nedenden dolayı bir süre işten ayrılmak zorunda kaldım. İşe döndüğümde yoğun bir iş temposu vardı. Çok yoğun bir şekilde mesaiye kalınıyordu. Bir süre sonra bu tempo yavaşladı, mesailer kalktı. Bu durum işçileri boşluğa sürüklüyordu. Asgari ücretin biraz üzerindeki ücretimizi bile ancak üç taksitle alabiliyorduk.Tabi mesailer de kalktığı için aldığımız ücretin ne kadar yetersiz olduğu daha bariz bir şekilde ortaya çıktı. İşçilerde bir arayış başladı.

Bir yıldır harcadığımız emeğin etkisi görüldü. Bu süre içinde bir sendikal faaliyete birçok işçi sıcak bakmaya başladı. Nihayet öncü işçilerin bilinçlendirmesi sayesinde bir süre sonra çoğunluk sağlayabildik. Ancak işçiler sendikalar konusunda yeterli bir bilince ulaşmadan, bir arkadaş bizden habersiz Türk- Metal sendikasıyla görüştü. Yani işçiler birden, üstelik ilk defa sendikayla karşılaşmış oldu. Buna karşı çıkan arkadaşlar olarak bölücülükle suçlandık. Bizler de ikilem olmasın diye Türk- Metal'i istemeden kabullendik. Sendikacılar, kendilerinin çok güçlü, çok zengin olduklarını söyleyip övünüyorlardı ama, işçi sınıfını köleliğe mahkum eden yeni iş yasasına karşı kılını kıpırdatmıyordu Türk- Metal. Demek ki bu güç, işçi sınıfının çıkarları için kullanılmıyor. Bu süre zarfında Türk- Metal sendikacılarının şişirdiği balonlar işçilerin gözünü boyamıştı. Ama çoğunluk sendikaya üye olunca, foyaları ortaya çıkmaya başladı. İşçiler, yetki başvurusu yapıldıktan sonra bu sendikadan geri dönüşün bu işi parçalayacağını bildikleri için böyle bir girişimde bulunmaktan kaçındılar. Yetki gelene kadar geçen sürede, sendikanın tutumuyla ilgili çoğu işçi bir şeylerin farkına varmıştı. Çünkü yetki gelene kadar geçen süre içinde "bu işi unutun, başka işlerinize bakın" diyorlardı. Onlara göre örgütlülük; notere gidip üye olmaktan ibaret. Ne işçileri eğitmek, ne süreç hakkında gerçek bilgi vermek, ne de patrondan gelebilecek bir saldırıya karşı işçileri mücadeleye hazırlamak için hiç bir şey yapmadılar. Bu koşullarda patronun haberi olsaydı rahatlıkla bizi parçalayabilirdi.

Sonuçta sendika yetkiyi aldı. Yetki geldikten sonra rüşvet, baskı, tehdit gibi yollara başvurup vazgeçirmek için uğraşan patron ve uşakları başarıya ulaşamadılar. Yetki gelince işçilerdeki kararsızlık belli ölçüde aşılmıştı. Patrondan da ciddi bir saldırı (toplu işten atma gibi) gelmeyince toplu sözleşme süreci başladı. Sendika, patronu zorlamayacak bir taslak hazırladı. Taslağı fiilen kabul ettik, çünkü bu süreyi uzatırsak bölünebileceğimizin farkına varmıştık. İşçilerin bir kısmı "ne olacaksa biran önce olsun" havasına girmişti. Patron T-S taslağında bazı kırpmalar yaparak son oturumda sözleşmeyi imzaladı.

Türk- Metal sendikacıları önceden herhangi bir çaba harcamadıkları halde, bizim hazırladığımız ortamdan yararlanıp yetkiyi alarak T-S imzalamış odular. Bu durum bilinçli işçilerin zoruna gitti. Bu arkadaşlarla bundan sonraki çalışmalar için daha iyi hazırlanmayı hedefliyoruz.

Sendikal çalışmamızın başarıya ulaşması çevredeki fabrikalarda çalışan işçiler arasında sevinçle karşılandı.

Yaşadığım bu deneyimden çıkardığım sonuçlar üzerinden, özellikle sendikasız fabrikalardaki işçi arkadaşlara birkaç önerim olacak.

En başta belirtmem gerekir ki, bütün işçilerin örgütlü olması gerek. Örgütlenme çalışmasına girişecek işçilere şunları söyleyebilirim. Bu tür süreçlerde ilk önce kendi iç örgütlülüklerini sağlamak için çaba harcamalılar. Bu konuda herkesin kendine özgüven kazanması lazım. İşçiler arasındaki güvensizliği kırmak, çoğu zaman boş yere yaşanan sorunları en aza indirerek kenetlenmeyi sağlamak çok önemli. Bu sayede patron ve yalakalarının çalışmayı duymaları önlenebilir. Tabi bu durumda özellikle öncü işçilerin diğer işçileri de bu konuda bilinçlendirmeleri uyarmaları gerekiyor ki, işin ciddiyeti savsaklanmasın.

Yürüttüğümüz çalışma patron tarafından duyulsa bile, eğer iç örgütlülüğümüzü sağlayabilmişsek gelecek saldırılara karşı direnebiliriz. İşçilerde şu bilinci oluşturmak gerek; zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok! Köle gibi çalışarak varacağımız tek yer, sefillik içinde tükenmek.

Günümüzdeki sendikacılara güvenerek hiçbir saldırı püskürtülemez. Hiçbir hak kazanılamaz. Diyecekleri tek şey "yasal yollara başvurup hakkınızı arayacağız". Ancak yasalar da patronlardan yana olduğu için bu baştan teslim bayrağını çekmek anlamına gelecek. Bundan dolayı birçok fabrikada sendikal faaliyet başarısızlıkla sonuçlanıyor, yüzlerce işçi sokağa atılıyor. Dolayısıyla en başta kendi gücümüze ve örgütlülüğümüze güvenmeliyiz. Mücadelemizin meşruiyetine güvenerek gelecek saldırılara karşı üretimden gelen gücümüzü bilinçli bir şekilde kullanmaktan geri durmamalıyız. Saldırılara karşı üretimden gelen gücümüz dahil her türlü mücadele yöntemini kullanırsak, sermayenin kolluk kuvvetlerine karşı direnmeye hazır olursak, işçi sınıfının birliğinin neler yapabileceğini görürüz.

Tüm çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Döksan'dan bir öncü işçi

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Kurulu yapıldı...

Sendikalarımıza ve kurullarımıza sahip çıkalım!

Birleşik Metal-İş Sendikası, 16. Genel Kurulu'nu 26-27-28 Aralık'ta yaptı. Yönetimi Adnan Serdaroğlu Başkanlığı'ndaki muhalefet listesi kazandı. BMİS Genel Kurulu'nda 3 gün boyunca yoğun tartışmalar yaşandı. BMİS hakim olan "uzlaşmacı, bürokratik" sendikacılık anlayışı delegeler tarafından masaya yatırıldı. Muhalefeti yönetime getiren de metal işçilerinin bu bilinci ve duyarlılığı oldu.

Yeni yönetim "sınıf ve kitle sendikacılığı" iddiasını taşıyor. İddianın hakkı, ancak işçilerin söz ve karar süreçlerine bilinçli ve etkin katılımı, örgütlenmenin güçlendirilmesi, sınıfın bağımsız devrimci inisiyatifinin yaratılması çabasıyla verilebilir. Sınıf sendikacılığı zaten şimdiye kadar BMİS'in iskeletini oluşturan, dolayısıyla eski yönetimlerle tüm olumsuzlukları paylaşan yeni yönetimin iddiasından öte, öncü, bilinçli işçilerin aktif mücadelesiyle yaratılabilir. Özellikle örgütlü metal işçileri, yönetimin değişmesiyle sorunların çözüleceğini düşünmemeli, görev ve sorumluluklarına her zamankinden daha fazla sahip çıkmalılar.

Ekonomik Katliamın Öteki Adı:

ÖZELLEŞTİRMELER

"İktidarımız, en kararlı, en gerçekçi takvimi, hiç aksamadan yürütmektedir. 4 aydır hergün 15 saat mesaimizin büyük bölümünü özelleştirmeye ayırdık. Açıkladığımız ihale takvimi yerli ve yabancı yatırımcılardan büyük ilgi görmüştür".

Başbakan Yardımcısı Abdullatif Şener

Sermayeye uşaklığı konusunda artık hiç kimsenin en ufak bile şüphesinin kalmadığı AKP hükümeti, yukarıdaki ibretlik sözlerden de anlaşılacağı gibi ülkeyi parsel parsel satmanın çabası ve telaşı içinde. Ülkenin en temel fabrikaları, madenleri, köprüleri, ormanları, enerji santralleri ve eğitim, sağlık, iletişim hizmetleri özelleştirme adı altında satılığa çıkarılmış durumda. "17 yılda yapılan özelleştirmelerin yarısını 1 yılda yapacağız" diyen yetkili ağızlar bu konuda ne kadar kararlı, "sözlerinin ne kadar eri" olduklarını 1 yıllık hükümet sürecinde göstermiş, sermayeye uşaklıklarını kanıtlamış oldular.

Satılık bir ülkeye doğru...

TEKEL, PETKİM, İGSAŞ, Samsun Gübre, Gemlik Gübre, Eti Bakır-KBİ Samsun İşletmesi, Eti Krom, Eti Gümüş, Gerkonsan, T. Denizcilik İşletmelerine ait Trabzon ve Dikili limanları, SEKA'ya ait liman ve işletmelerin bazıları, Sümer Holding'e ait 8 işletme, 205 gayrımenkul, sermayedarlara peşkeş çekilmek için satışa sunulmuş durumda. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB)'nın verilerine göre 2004 yılı içerisinde satış çalışmaları devam eden kurumlar ise şunlar. Otoyollar, boğaz köprüleri, araç muayene istasyonları, enerji üretim tesisleri ve dağıtım tesisleri, Başak Sigorta, Başak Hayat, İstanbul Menkul Kıymetler Borsası (İMKB), İstanbul Altın Borsası, Milli Piyango, T. Halk Bankası, Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı(TPAO), Devlet Hava Meydanları İşletmeleri, Çay-Kur, Devlet Malzeme Ofisi (DMO), Tarım İşleri Genel Müdürlüğü (TİGEM), PTT,TCDD, eğitim hizmetleri, sağlık hizmetleri, trafik hizmetleri, orman alanları, kamu konutları, sosyal tesisler, tapu hizmetleri.

Maliye Bakanı'ndan inciler:
"Babalar gibi satarız!"

Listenin uzunluğundan da anlaşılacağı gibi AKP hükümeti ülkenin üzerine boydan boya "satılık ülke" tabelası asmış, müşteri beklemektedir. Bunun için de bu işin ehli olan, hakkında açılmış onlarca yolsuzluk davasından dokunulmazlık zırhına bürünerek kurtulan, Kemal Unakıtan Maliye Bakanı yapılmış, o da "önüme geleni parayı verene satarım" diyerek bu uzun listenin satışı için kolları sıvamıştır.

Satılığa çıkardığı kurumları bizzat yerli ve yabancı taliplerinin ayağına giderek pazarlayan ve "aktif pazarlama" faaliyetiyle övünen Unakıtan geçtiğimiz aylarda, TEKEL ve PETKİM'in satışı sürecinde hayal kırıklığına uğramış, en büyük hayalinin 2004 yılı içerisinde bu kurumların satılabilmesi olduğunu pişkin pişkin açıklamıştır.

Neden satıyorlar?

Özelleştirme saldırısı, esas olarak kapitalist ekonominin 70'li yıllardan beri gelen ve kimi zaman da sistemi felç edecek düzeyde ağırlaşan dönemsel bir bunalımın sonucudur. Sermaye sınıfı, bu bunalımı hafifletmenin yolu olarak , tüm dünyada bir

özelleştirme furyası başlattı. Bunun temel amacı, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmekti. Zarar ediyor diye satışa çıkartılan "satmazsak batarız", "özelleştirmeleri bizden başka tamamlamayan ülke kalmadı" demogojileri eşliğinde yürürlüğe konulan özelleştirme saldırılarının tamamen bir yalandan oluştuğu, tüm dünyada olduğu gibi bizim ülkemizde de çok geçmeden işçi ve emekçiler nezdinde ortaya çıktı.

"Zarar ediyorlar" komedisi

Örneğin; 2.3 milyar dolarlık cirosuyla dünyanın 13. büyük telekom şirketi olan Türk Telekom 2002'de 1 katrilyon 14 trilyon lira kar sağladı. 536 trilyon vergi ödeyerek Ankara'da kurumsal vergi rekortmeni oldu. TEKEL'in cirosu 3 milyar dolar. Yapılacak iyileştirmelerle 600 milyon dolar kar etmesi bekleniyor. TÜPRAŞ 4.3 milyar dolarlık cirosuyla dünyanın 400 büyük firması arasına girmiş bir kuruluş. PETKİM'in 2001 yılındaki karı 2.5 milyon dolar.

Özelleştirme sürecinin aslında kapitalist devlet tarafından işçi ve emekçilerin sırtından birikmiş değerleri tekellere devretme onlara peşkeş çekme stratejisi olduğu açıktır. Bütün bu saldırılar köhneleşmiş sermaye düzenini ayakta tutmak içindir. Öyleki %51 hissesi, değerinin neredeyse dörtte biri fiyatına İş Bankası-Doğan Holding ortaklığına satılan POAŞ'ın geçen yıl ödediği vergi 3 katrilyon 400 trilyon liradır. TELEKOM, TÜPRAŞ, PETKİM, Milli Piyango, THY gibi kuruluşlar sermayedarların fazlasıyla ağzını sulandıran kar getiren kurumlardır. Sabancı, Koç, Uzanlar, Doğuş, Doğan, OYAK gibi tekeller, bu yağmadan pay kapmanın telaşı ve hesabı içindeler. OYAK'ın(Generallerin gurubu) bir yetkilisi özelleştirmeye son derece önem verdiklerini vurgulayarak "Çalışmalarımızı bu yönde sıklaştırdık, TÜPRAŞ, Milli Piyango, TEKEL'de kararlılığımızın bir göstergesi olarak tetiği çekmeye hazırız" demekten kendini alamamaktadır,

Sermayedarların da açık açık itiraf ettikleri gibi özelleştirmeler, hiçte bu kurumların zarar etmesinden değildir. Asıl sebep işçi ve emekçilerin elindeki tüm kazanımların, hakların gasp edilmek istenmesidir. Sendikal örgütlülüklerin dağıtılması, taşeronlaşmanın yaygınlaşması, ücretlerin budanması, ekonomik ve sosyal hakların tasfiyesi, "esnek üretim" uygulamaları vb. ile emeğin yoğun sömürüsü hedeflenmektedir. Özelleştirmelerin yapıldığı KİT'lerde, işçilerin % 70-80'i işten atılmış, sendikasızlaştırma oranı %80'leri aşmıştır. Taşeronlaşmanın girmediği neredeyse hiçbir alan kalmamış, bunlara ücretlerin düşmesi, alım gücünün zayıflaması, sosyal yardımların kaldırılması eşlik etmiştir.

Patronlar tetiği çekmeye hazır. Peki ya işçi sınıfı?

Milyonlarca insanın ekmek yediği kurumları satışa çıkarabilmenin, işçi ve emekçilerin gözünün içine baka baka bu saldırıları hayata geçirebilmenin, bu cüreti kendilerinde bulabilmenin ardında, 80'lerden beri süren özelleştirme saldırısının püskürtülememiş olmasına ve buna bağlı olarak sendika bürokrasisinin işçi sınıfı üzerindeki denetimine duydukları güven var. İşçi sınıfı hareketi son 20 yıl içerisinde çok büyük ihanetler ve kırılmalar yaşamıştır. Mengen barikatlarından dönüşe, 3 Ocak soytarılıklarına, 20 Temmuz hava boşaltmalarına ve 99 yaz eylemlerinin deprem bahanesi ile durdurulmasına duyulan bir güven.

Kapsamlı saldırıya karşı, kapsamlı mücadele!

Saldırılar kapsamlıdır, saldırılar tarihseldir. Saldırılar emeği ile geçinen milyonlaradır. Saldırıların amacı, sermayenin istediği gibi ve istediği koşullarda sömürebildiği örgütsüz, köle bir sınıf ve kölece yaşam koşulları yaratmaktır. Sermayenin sınıf içindeki koltuk değnekleri haline gelen sendika bürokrasisinin denetimindeki sendika konfedarasyonlarına, onların önerdiği sözde mücadele biçimlerine yaslanarak bu saldırıları püskürtmek mümkün değildir.

İşçi ve emekçilerin önündeki tek seçenek fabrikalarda, iş yerlerinde taban örgütlerine dayalı, bağımsız örgütler, insiyatifler oluşturarak, militan sınıf kimliği ile saldırılara karşı mücadele barikatlarında birleşmektir.

Eda Trafo'da örgütlenme deneyimi ve işçi kıyımı:

BİRİMİZ HEPİMİZ, HEPİMİZ BİRİMİZ İÇİN!

Kurtköy sanayii içerisinde kurulu bulunan, dokuz ülkeye ihracat yapan 50 kişilik trafo ve balans fabrikasında çalışıyorduk. Üretim tarzı tamamen el becerisine dayanan seri bant işi. Fabrikanın üç bant, bir fırın, bir boyahane ve bobinaj olmak üzere altı bölümü var.Çalışanların çoğu genç.

Çalışma şartlarından dolayı sürekli işçi giriş çıkışları oluyordu. Çalışanların % 90'ının sigortası yoktu. Maaş ve mesailer patronun keyfine göre düzensiz veriliyordu. Buna karşılık sürekli kota uygulanıyordu. Belirlenen sayı çıkmayınca zorunlu mesaiye bırakılıyorduk. Mesailere gelmediğimiz zaman 15 günlük mesaimiz kesiliyordu. Ustabaşılar, işçilere karşı kaba davranıyorlardı. Ve daha bir çok keyfi yasaklamalar, haksızlıklar, baskılar...

Artık yeter!

Bu duruma dur demek isteyen 5 kişi bir araya gelerek bir komite oluşturduk. Yaptığımız tartışmaların sonucunda çözüm olarak sendikalaşmak gerektiğine karar verdik. Sendikalı olmanın çalışma şartlarımızı iyileştireceği sonucuna vardık. Sendikal örgütlenme çalışması yapacaktık, ancak patron yalakalarına ve muhbirlere karşı dikkatli olmalıydık. Bunun için gizlice örgütlenmeliydik. Bir yandan ufak tefek aksamalar dışında toplantılar ve eğitim çalışmaları sürdürülüyor, diğer yandan da komite diğer işçi arkadaşlara ulaşarak edindiği bilinci onlara aktarıyordu. Bu çalışmanın gizliliğini korumak için şöyle bir yol izliyorduk. Komitede bulunan 5 kişinin kendi sorumlu olduğu ve diğerlerinin karışmadığı bölümleri ya da kişileri vardı. Bu o kadar disiplinliydi ki iki yakın arkadaşın bile (ikisi de çalışmanın içinde olmasına rağmen) birbirlerinden haberleri olmuyordu. İki ay içinde sayı 35'e yükseldi. Ana komitenin dışında iki ayrı komite daha oluşturmuştuk. Elimizdeki bazı metin ve broşürlerle eğitim çalışması yapıyorduk.

Tüm bu çalışmalarımıza rağmen sigortasız olmamız başlı başına bir sorundu. Bir şekilde bu fabrikada çalıştığımızı devlete ispatlamamız gerekiyordu. Birkaç yöntem üzerine tartıştık, sonunda patronun vaad ettiği tarih olan Ocak ayını beklemeye karar verdik.

Ancak coşku ve heyecan dikkatsizliği de beraberinde getiriyordu. Olası bir iş bırakma durumunda bobinaj temel bölümdü. Bir komite oluşturmak için toplantı düzenledik. Bu bölüm ile patronun şüphe duyduğu bir arkadaş ilgileniyordu. Patronun kadın işçilere fazla ücret teklif etmesiyle birlikte çalışmayı yürüten arkadaşımız açığa çıktı. Patron kendine yakın işçileri zorlayarak çalışma yürüten işçileri açığa çıkardı. Genel müdür ani bir toplantı yaptı. Sendika çalışmasından haberdar olduklarını, ve 3 işçinin adını okuyarak yukarı çıkmalarını istedi. Bu durumda geri kalanların yemekhanede oturarak iş başı yapmamaları gerekiyordu. Ancak yapılan konuşmanın öfkesine kapılan 15 işçi arkadaş yukarıya çıkan arkadaşlarımızı takip etti ve bu arkadaşlar da işten atıldı.

"Yeni mücadelelerde görüşmek üzere!"

Tabii ki bir dizi hata yaptık. Yalnız bu çalışmaya başlarken ne kadar zor olduğu anlatılmıştı bize. En kritik anda örgütlenmenin açığa çıkmasını engelleyemedik. Üretimi durdurmak ya da yavaşlatmak yerine duygusal davranıp arkadaşlarımızı takip ettik. Bu, bizim diğer arkadaşlardan kopmamıza ve onların işe geri dönmelerine yolaçtı.

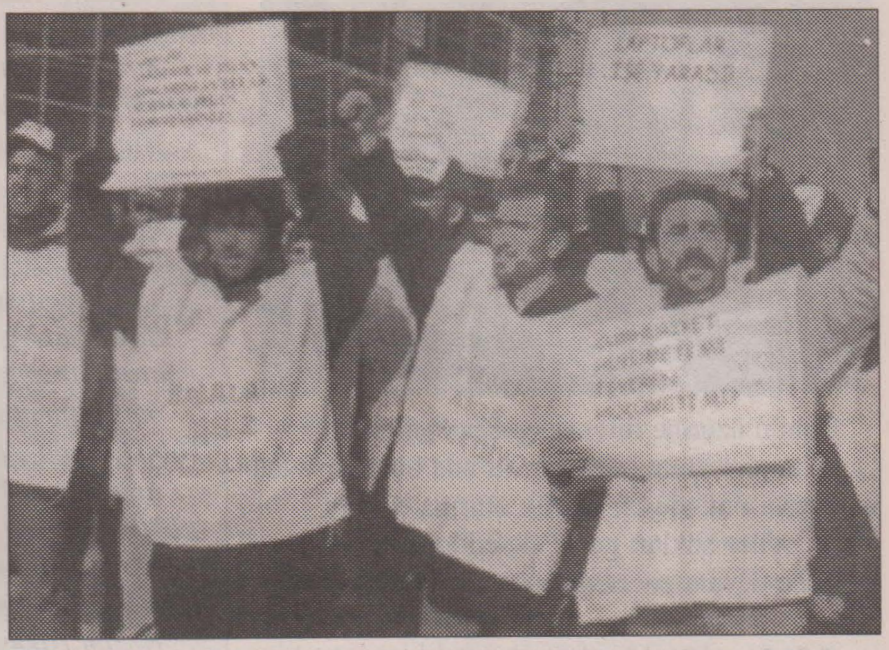
Fabrika önünde bir direniş sergileyemedik belki ama, asalak patron karşısında ezilmemeyi, hakkımızı savunmayı, birbirimize sahip çıkmayı ve asla başımızı öne eğmemeyi öğrendik. Aynı anadan babadan değiliz, ancak sınıf kardeşiyiz, aynı aileye, aynı sınıfa aitiz. Bunun farkına varmanın gururu ve bilinci en büyük mutluluğumuz ve zaferimizdir. Okuduğumuz bir direniş kitabında işçilerin söylediği gibi, " Yeni mücadelelerde görüşmek üzere!"

Eda Aydınlatma Sanayii'nden
bir grup genç işçi

SINIFTAN HABERLER...

Alumag'da işten çıkarmalar...

Kurtköy sanayii içerisinde bulunan, Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Alumag fabrikasında, Aralık ayı içerisinde 7 işçi işten çıkarıldı. Ocak ayının başlarında ise 5 işçi daha üretimin azalması bahane edilerek işten atıldı. Bu ay içerisinde 15 kişinin daha atılması bekleniyor. İşçilerin ifadesine göre patronun bu saldırıları,Alumag'daki sendikal örgütlülüğü dağıtma amacı güdüyor.

Cesur Çuval işçileri direnişte!

DİSK-Tekstil Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Yakacık'taki Cesur Çuval fabrikasında, sendikaya üye oldukları gerekçesi ile 8 Ocak günü 50 işçi işten atıldı. Aynı gün fabrika önünde bir araya gelen işçiler bir basın açıklaması yaptı. "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarının atıldığı basın açıklamasına, Limter-İş, Genel-İş, Birleşik Metal-İş Sendikası üyeleri ve yöneticileri de destek verdi. Basın açıklamasında, sendikalarından istifa etmeyeceklerini söyleyen işçiler, işlerini geri alana dek direneceklerini ifade ettiler.

Cargill fabrikası "Özel Bölge" ilan ediliyor!

Kurtköy sanayii içerisinde kurulu bulunan ve mısır nişastasından, şeker üreten Cargill fabrikası, ABD başkanı Bush'un Tayip Erdoğan'a talimatıyla "özel bölge" ilan ediliyor. Bu talimatla birlikte, pancar üreticisinin korunması amacıyla Cargill firmasına uygulanan üretim kotası kaldırılacak. Yaklaşık 5 milyon şeker pancarı ve şeker üreticisi için açlık ve sefalet demek olan bu uygulama, yakın bir zamanda Türkiye gıda tarımının Amerikalı tarım tekelleri tarafından çökertilmesiyle sonuçlanacak.

Cam işçilerinden basın açıklaması...

AKP hükümeti tarafından "milli güvenliği" tehlikeye düşürmesi bahanesi ile grev hakları engellenen Kristal-İş Sendikası'na üye cam işçilerinin 6 Ocakta Gebze'de düzenlemek istedikleri mitinge de izin verilmedi. Bunun üzerine Gebze Sendikalar Birliği'nin 11 Ocak'ta Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlediği kitlesel basın açıklaması ile cam işçilerine uygulanan baskılar protesto edildi. Yaklaşık 1500 işçinin katıldığı açıklamaya "Grev hakkımız engellenemez!" "İşçileri sattılar, Lap-topları aldılar" vb. sloganlar atıldı. Basın açıklamasının ardından, Gebze Sendikalar Birliği, Gebze Belediyesi Konferans Salonu'nda, İstanbul Barosu eski başkanı Av. Yücel Sayman ve Marmara Üni.Öğretim Görevlisi Özgür Müftüoğlu'nun katıldığı AB, demokratikleşme ve sendikalar konulu bir panel düzenledi. Bu panelede yaklaşık 150 işçi katıldı.

Nüvel Deri'de Direniş

Tuzla Deri Sanayii'nde bulunan Nüvel Deri fabrikasından 12 Aralık tarihinde, işçiler bütün hakları gasp edilerek işten atıldı.

Bunun üzerine direnişe geçen işçiler 5 Ocak'ta patronun Zeytinburnu'nda bulunan satış mağazası önünde bir saatlik oturma eylemi yaptı.İşçiler hakları geri iade edilene kadar direnişe devam edeceklerini ifade ettiler.

Tabaksan Deri işçileri direnişi kazandı!

Sendikalı oldukları için işten atılan ve bunun üzerine 20 Aralık'ta direnişe geçen Tabaksan işçileri 31 Aralık'ta patronla yapılan anlaşma ile direnişi bitirdiler.Tabaksan işçileri yapılan anlaşma sonucu, sendikal haklarını kazanmış ve içerde birikmiş bütün paralarını almış oldu.

Nova Reklamcılık'da işten atmalar devam ediyor...

Son açıklanan asgari ücret üzerinden zam isteyen usta ve şefler patronun, "ya işçi çıkartırsınız ya da zamsız çalışırsınız!" tehtidiyle karşılaştı,ve daha sonra da 15 kişi işten çıkarıldı. Bu ikilemi zam döneminde sürekli yaşayan Nova işçileri, iş güvencesi olmadığından ara ara 10-15'er kişilik gruplar halinde sürekli işten çıkartılıyorlar.

İlter Makina'da iş bırakma:

Cevizli'de kurulu İlter Makina fabrikasında patronun verdiği Ocak zammını az bulan işçiler tepkilerini göstermek için iş bıraktı. İlter patronu işçilere 10 ve 20 milyon arasında zam yapmıştı.

Vatan haini

"Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.
Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz, dedi Hikmet.
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ."
Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara haykıran
puntolarla,
bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson'un
66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan amirali
Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira.
"Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz, dedi Hikmet
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ."
Evet, vatan hainiyim, siz vatanperversiniz, siz yurtseversiniz, ben yurt
hainiyim, ben vatan hainiyim.
Vatan çiftliklerinizse,
kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,
vatan, şose boylarında gebermekse açlıktan,
vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvranmaksa yazın,
fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,
vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,
vatan, mızraklı ilmühalse, vatan, polis copuysa,
ödeneklerinizse, maaşlarınızsa vatan,
vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması topuysa,
vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan,
ben vatan hainiyim.
Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla:
Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.

28 Temmuz '62

İŞÇİ KÜTÜPHANESİ

Kitabın adı: Boyun Eğmeyeceksin (Bataklık)
Yazarı: Fatmir Gjata
Yazar üzerine:

Fatmir Gjata, "2. Dünya Savaşı" döneminde Arnavutluk'u işgal eden faşist Nazi ordularına karşı başlatılan direnişe, omzunda tüfeği, elinde kalemiyle katılmış, birçok cephede savaşmış bir yazar. Fatmir Gjata içinden geldiği işçi sınıfının ve yoksul halkın yazarı.

Savaş döneminde yazdığı öyküler, piyes oyunları, şiirler, halk tarafından kısa sürede o kadar beğenilip sahiplenildi ki, hemen hemen her toplantıda okunur ve oynanır oldu. Savaş sonrası bağımsızlığını ve özgürlüğünü kazanan Arnavutluk'da sosyalist insanın gelişip güçlenmesi için birçok alanda emek harcadı. Görevi gereği bulunduğu her alanda işçilerle çalışmış, onlarla yemiş içmiş, mesleki, kültürel ve düşünsel gelişimleri için elinden gelen tüm çabayı tereddütsüz harcamıştır.Yazar, eserlerindeki işlediği konuların canlılığı ve gerçekçiliğiyle, genç kuşaklara deneyimler - dersler vermektedir.

Korça 1922 doğumludur. Arnavutluk sanat ve kültür komitesi başkanlığı yapmıştır.

Eser üzerine:

Boyun Eğmeyeceksin (Bataklık) yazarın eserlerinden en önemlisi denilebilir. Bu eser Arnavutluk'ta "Büyük Cumhuriyet Ödülü"nü kazanmıştır.

Kitabı okurken, savaşın yıkıntılarını temizleyen, yeni yapımlara başlayan yoksul ama umutlu, tecrübesiz ama inançlı bir halkı bulacaksınız. . Boyun eğmeyeceksin; bölgeye adını veren "Malik bataklığını" işçilerin kurutma çalışmasını, çalışacak gönüllülerin bulunmasını, işçilerin iş saatleri dışında okuma yazma kurslarına katılmalarını, makina eğitimi, kültürel eğitime katılması gibi bir çok konuyu anlatmaktadır. Çalışan işçiler için sadece iş ve çalışma alanı olmaktan çıkarılan Malik bataklığı, yazar içinde bir labaratuvar olmuştur.

Yoksulluk ve hastalık saçan bu bataklığı kurutup verimli tarım alanlarına çevirmeyi hedefleyen sosyalist iktidar, her türlü makina, alet ve paranın kıtlığıyla boğuşmasına rağmen, insanın ve emeğin irade ve inançla birleşince nelerin başarılacağını kanıtlamak istemektedir. Bu eserdeki en önemli dersler ise eski burjuva yönetiminin artıkları olan, siyaset yapmak adına Amerikan ve İngiliz entrikalarına katılmış bilim adamı ve teknik mühendislerin Malik'teki sabotaj çalışmalardır. Romanın konusunun ağırlık merkezide bu iki karşıt sınıfın, Malik'teki çatışması, fikir ve isteklerin her iki taraf adına da uygulanmasını anlatmasıdır. Bir yönüyle de işçi ve halk iktidarlarında, tecrübesiz olan yeni yönetimin başına gelebilecek muhtemel tehlikelerden birisini ve bu alana ilişkin tutum belirleme, böylesi kişilerin titizlikle denetlenmesi dersleri canlı ve şiirsel anlatımla okuyucuya sunulmuştur. Her iki çalışmanın arkasında emperyalistler, kapitalistler vardır. Bu eserde bunu göreceksiniz. Her an pusuda bekleyen karşı-devrimci kalıntıların asla uyumayacağını, işçilerin uyanık olması gerektiğini anlıyoruz sonuç olarak.

Yazarın Diğer Eserleri;

Yazarın ilk eseri "Kan Damlaları" (1945) adlı öykü kitabıdır. Bu öykülerde yazar, faşist saldırganlara karşı yurt savunması savaşı veren halkın yiğitlik sahnelerini anlatır.

Öykü kitapları; Buğdaylar Yanmadı(1949); Su Uyur Düşman Uyumaz(1951), Arnavut Yüreği(1951), Yaşamın Eşiğinde

Piyesleri; Partizanlar, Köy Ailesi, Büyük Aşk, Son Rönesans Hareketi, Tüfek Üzerine Öykü, Kızıl Mevsim

Şiir kitapları; Dağların Destanı(1954), Mahşer Şarkısı(1975)

Kartal SSK'dan
Bülten okuru sağlık emekçileri

Başkası savunurken davasını
Seyirci kalan kişi
Artık açmalı gözünü

Katılmamış da olsa kavgaya
Sonunda paylaşacak bozgunu
Bir kenarda durmak falan boş
Ne yapsa kaçamayacak kavgadan

Kendi davası için dövüşmeyen
Dövüşecek düşmanın davası için

B. Brecht

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 96 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Şubat 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST